

Рим утвърждава видението — число четири

Възраждане на стари спорове: битката за пророческото тълкуване в адвентизма

Jeff Pippenger

2024-08-08

Били сме предварително предупредени, че „стари противоречия“ ще бъдат възобновени в последните дни.

„В историята и пророчеството Божието Слово изобразява дълготрайния конфликт между истината и заблудата. Този конфликт все още продължава. Онова, което е било, ще се повтори. Старите спорове ще бъдат възобновени и непрестанно ще възникват нови теории.“ Selected Messages, книга 2, 109.

Неизменно тези стари спорове бяха сатанински опит да се подкопае ролята на съвременния Рим, защото именно папският Рим на последните дни утвърждава видението. Има няколко примера за този факт в историята на адвентизма. Първият беше спорът между протестантите и милеритите, представен върху пионерската карта от 1843 г. Единственото отбелязване върху свещената пионерска карта от 1843 г., която „беше ръководена от Господа и не трябва да бъде изменяна“, което не беше пряко позоваване на пророческа истина от Божието слово, беше представянето на спора на милеритите с протестантите от онова време. Протестантите отъждествяваха „грабителите от твой народ“ от Даниил, глава единадесета, стих четиринадесети, с Антиох Епифан, докато милеритите знаеха, че това е Рим.

„164 Смъртта на Антиох Епифан, който, разбира се, не се изправи против Княза на князете, тъй като беше мъртъв от 164 години, преди да се роди Князът на князете.“ 1843 Pioneer Chart.

След това възникна спорът между Джеймс Уайт и Юрая Смит относно правилното отъждествяване на „северния цар“ в единадесета глава на Даниил. Джеймс беше прав, като отъждествяваше „северния цар“ в заключителните стихове на Даниил 11 с папския Рим, или, както аз го наричам, съвременния Рим. Смит поддържаше, че „северният цар“ в Даниил 11:36 е атеистична Франция.

„СТИХ 36. И царят ще върши според волята си; и ще се възвиси, и ще се възвеличи над всеки бог, и ще говори чудни неща против Бога на боговете, и ще благоденства, докато се изпълни негодуванието; защото определеното ще се извърши.“

„Царят, въведен тук, не може да означава същата власт, която бе спомената последна; а именно, папската власт; защото уточненията няма да бъдат уместни, ако бъдат приложени към тази власт.“ Урия Смит, Daniel and the Revelation, 292.

Смит вмъкна свое собствено „частно тълкуване“, когато заяви: „Царят, въведен тук, не може да означава същата сила, която бе спомената последно; а именно папската власт; защото

определенията няма да бъдат валидни, ако се приложат към тази власт.“ Божието Слово никога не се проваля и е граматически неправилно да се използва човешко твърдение, за да се отрече ясната граматическа структура на пасажа. Стихът казва „и царят“, което изисква царят, който се отъждествява, да е същият цар, представен в предходния пасаж. Няма никакво доказателство за нов цар, а Смит потвърждава, че „същата сила, която бе спомената последно“, е била „папската власт“. Той признава в книгата си, че от стих тридесет и първи до стих тридесет и пет става дума за папската власт, и без никакво граматическо доказателство, което да посочва нов цар в стих тридесет и шести, той просто твърди, че стиховете след стих тридесет и пет не представят пророческите характеристики на папската власт. Поради това той вмъква своето мнение относно Франция.

Когато Смит разглежда четиридесети стих, погрешната пророческа платформа, която е издигнал чрез своето лично тълкуване, го принуждава да разпознае война в три посоки, при която, според неговите предположения, царят на юга е Египет, който в стиха „напира“ срещу Франция, а Турция той определя като царя на севера, който също идва против Франция. Това прибавено човешко тълкуване изгражда пророчески модел, при който Смит разпознава буквален Армагедон, в който Турция настъпва към Ерусалим, отбелязвайки края на времето на човешката благодат, когато Михаил се изправя. Много книги в историята на адвентизма са били написани, като правилно посочват погрешността на подобно приложение.

Целта на тази статия не е да разглежда плодовете на личното тълкуване на Урия Смит, а просто да посочи спора, който последва, когато той започна да пропагандира своето лично тълкуване; защото, когато Джеймс Уайт се противопостави на неговото погрешно виждане, това се превърна в още една линия на спор в адвентизма, в която правилното идентифициране на Рим бе атакувано чрез лъжливо приложение.

Имаше и продължителният спор относно „ежедневната“ в книгата на Даниил, когато лаодикийският адвентизъм възприе отстъпническия протестантски възглед, който отъждествява „ежедневната“ в книгата на Даниил със служението на Христос в светилището, в противоречие с установената основополагаща истина, че „ежедневната“ беше символ на езическия Рим.

„Тогава видях във връзка с „ежедневната“ (Даниил 8:12), че думата „жертва“ е била добавена от човешка мъдрост и не принадлежи на текста, и че Господ е дал правилното разбиране за това на онези, които дадоха вика за часа на съда. Когато съществуваше единство, преди 1844 година, почти всички бяха единодушни относно правилното разбиране на „ежедневната“; но в объркването след 1844 година бяха възприети други възгледи и последваха тъмнина и объркване. Времето не е било изпитание след 1844 година и никога вече няма да бъде изпитание.“ Ранни писания, 74.

Във времето на края, през 1989 г., когато последните шест стиха на Даниил единадесета глава бяха разпечатани, царят на север тогава бе разпознат като папския Рим, точно както Джеймс Уайт по-рано бе определил в спора си с Урия Смит. Уайт бе приложил методологията „ред след ред“, когато се противопоставяше на заблудата на Смит. Уайт

изтъкваше, че ако последната сила, представена в Даниил втора глава, и последната сила, представена в Даниил седма глава, и последната сила, представена в Даниил осма глава, са все Рим, тогава по трите свидетелски линии силата, която идва към своя край в Даниил единадесета глава, е Рим, а не това, което Смит твърди — че това е Турция.

Пророческото движение на третия ангел, което започна през 1989 година, бе изправено скоро след 11 септември 2001 г. пред спор относно първата глава на Йоил. В рамките на първите пет стиха двама свидетели — първо поколенията, а след това насекомите — посочват едно постепенно разрушение, нанесено на адвентизма от Рим. „Пияниците“ в пророчеството според Исая са „присмивателите, които управляват Йерусалим“. Те се пробуждат в четвъртото и последно поколение. Постепенното разрушение е духовно разрушение, защото то се отнася до Йерусалим на последните дни, и от бунта през 1863 година нататък лаодикийските адвентисти от седмия ден постепенно попиваха доктрините на Рим.

Словото Господне, което дойде към Йоил, сина Фатуилов. Чуйте това, старци, и внимавайте, всички жители на земята. Случвало ли се е това във вашите дни, или дори в дните на бащите ви? Разкажете за него на децата си, и нека децата ви разкажат на своите деца, а техните деца — на друго поколение. Онова, което е оставил гризецият скакалец, е излял роякът скакалци; и онова, което е оставил роякът скакалци, е излял ларвеният скакалец; и онова, което е оставил ларвеният скакалец, е излял опустошителният скакалец. Събудете се, пияници, и плачете; и ридайте, всички винопийци, поради младото вино, защото е отнето от устата ви. Йоил 1:1–5.

След като големите сгради на Ню Йорк Сити се сринаха, стана ясно, че късният дъжд тогава е започнал да „поръсва“ и че спорът от втора глава на Авакум, който се изпълни в милеритската история, отново е бил в ход. Спорът беше относно правилната пророческа методология.

Ще застана на стражата си и ще се поставя на кулата, и ще наблюдавам, за да видя какво ще ми говори Той и какво ще отговоря, когато бъда изобличен. И Господ ми отговори и рече: Запиши видението и го направи ясно върху плочи, за да може да тича онзи, който го чете. Защото видението е още за определеното време; но към края ще проговори и няма да излъже. Ако и да се бави, чакай го; защото непременно ще дойде, няма да се забави. Ето, надменната му душа не е права в него; а праведният чрез вярата си ще живее. Още и понеже престъпва чрез виното, той е горделив човек и не остава у дома си; разширява желанието си като преизподнята и е като смъртта, и не може да се насити; но събира при себе си всички народи и трупа при себе си всички племена. Авакум 2:1–5.

Изпитването в Авакум 2 предобразяваше изпитването на движението на сто четиридесет и четирите хиляди, което започна, когато могъщият ангел от Откровение, глава осемнадесета, слезе на 11 септември 2001 година. Тогава започна спор между онези, които стояха върху основите на адвентизма, представени в пионерската карта от 1843 година, и онези, които в Авакум престъпват „чрез вино“ и които бяха „пияниците“ от Йоил, които тогава „се събудиха“, само за да бъде „новото вино“ отсечено от тяхната „уста“.

Еврейската дума „изобличен“ в първия стих означава „влязъл в спор“. Доводът, представен на милеритските стражи, бе изобразен върху пионерската карта от 1843 г., изработена през май 1842 г. в изпълнение на тези стихове. Една група, която живееше чрез вярата си, беше в спор относно пророческата настояща истина за онзи период с друга група, която престъпваше чрез вино. Това са пияниците на Йоил, които се събуждат, за да открият, че виното — символ на учение — е отсечено от устата им. Те са пияниците на Ефрем от Исаия, които управляват Ерусалим и не са в състояние да разберат книгата, която е запечатана.

Горко на короната на гордостта, на пияниците на Ефрем, чиято славна красота е повяхващ цвят, които са на върха на тлъстите долини на онези, които са победени от вино! Ето, Господ има един силен и мощен, който като вихър от градушка и гибелна буря, като порой от мощни преливащи води, ще я хвърли на земята с ръка. Короната на гордостта, пияниците на Ефрем, ще бъде стъпкана под нозете.... Спрете се и се чудете; извикайте и викайте: пияни са, но не от вино; залитат, но не от спиртно питие.... Затова чуйте словото Господне, вие присмивачи, които управлявате този народ, който е в Ерусалим. Защото Господ е излял върху вас дух на дълбок сън и е затворил очите ви; пророците и вашите началници, ясновидците, е покрил. И цялото видение стана за вас като думите на запечатана книга, която дават на учен човек, казвайки: Прочети това, моля ти се; а той казва: Не мога, защото е запечатана. И книгата се дава на неучен човек, като казват: Прочети това, моля ти се; а той казва: Не съм учен. Исаия 28:1–3, 14; 29:9–12.

Спорът, описан от Авакум, между пияниците на Ефрем и онези, които ходят чрез вяра в пророческото Слово на Бога, е ясно определен като спор относно правилната срещу неправилната методология в свидетелството на Исаия; защото Исаия посочва, че именно методологията „заповед върху заповед“ кара пияниците да се препънат и да влязат в завет със смъртта.

Но и те се заблудиха от вино и се отклониха от пътя чрез спиртно питие; свещеникът и пророкът се заблудиха чрез спиртно питие, погълнати са от вино, отклонили са се от пътя чрез спиртно питие; грешат във видение, препъват се в съд. Защото всички трапези са пълни с повръщано и нечистота, тъй че няма нито едно чисто място. Кого ще научи на знание? и кого ще направи да разбере учение? Отбитите от млякото и отдръпнатите от гърдите. Защото заповед след заповед трябва да бъде, заповед след заповед; правило след правило, правило след правило; тук малко и там малко. Защото с заекващи устни и с друг език ще говори на този народ. На които каза: Това е покоят, с който можете да успокоите уморения; и това е освежаването; но те не поискаха да чуят. Но словото Господне им беше: заповед след заповед, заповед след заповед; правило след правило, правило след правило; тук малко и там малко; за да отидат, и да паднат назад, и да бъдат строшени, и уловени в примка, и хванати. Затова чуйте словото Господне, вие присмивачи, които управлявате този народ, който е в Ерусалим. Понеже казахте: Ние сключихме завет със смъртта и с ада влязохме в съгласие; когато премине преливащият бич, той няма да дойде върху нас; защото направихме лъжата свое убежище и под лъжата се скрихме. Исаия 28:7–15.

След това Исаия посочва онова, което Бог вложи в спора на Авакум и което щеше да донесе съд над пияниците; а именно крайъгълния камък — „седемте времена“ от Левит двадесет и шеста глава — първото времево пророчество, което Гавриил и ангелите поведоха Уилям Милър да разбере.

Затова тъй казва Господ Йехова: Ето, Аз полагам в Сион за основа камък, изпитан камък, скъпоценен крайъгълен камък, сигурна основа; който вярва, няма да бърза. Правосъдието ще положи за мярка и правдата — за отвес; и градът ще помете убежището на лъжата, и водите ще прелеят скривалището. И вашият завет със смъртта ще бъде отменен, и вашето споразумение с ада няма да устои; когато преливащият бич премине, тогава ще бъдете стъпкани от него. Исаия 28:16–18.

Малко след като Господ поведе Своя народ обратно към древните пътеки, започвайки от 11 септември 2001 г. се появи група, която бе участвала в движението и която заключи, че четирите насекоми в Йоил представляват исляма на третото горко. Когато методологията „ред по ред“ бе разкрита на Божия народ в това последно поколение, бе разпознато едно ключово пророческо правило. Това правило е тройното приложение на пророчеството, а групата, която заключи, че четирите поколения в Йоил представляват исляма на третото горко, погрешно приложи правилото за тройното приложение на пророчеството, за да поддържа своето неправилно приложение.

Тогава, в периода около 2014 година, на Сатана бе позволено да навлезе в това движение с хомосексуалната „woke“ програма, идваща от Великобритания и Австралия, която основаваше нападението си върху лъжливо тълкуване на историята, представена в единадесета глава на Даниил, стихове от първи до петнадесети. Про-хомосексуалните водачи, които се внедриха и нападнаха това движение, в крайна сметка заявиха, че адвентизмът трябва да се извини на папата в Рим, понеже уж е отправял лъжливи обвинения срещу антихриста, папата в Рим. Целта на това нападение беше да порази смъртоносно движението и най-вече да предизвика объркване именно относно онзи пасаж (Даниил 11:1–15), в който са посочени „грабителите от твоя народ“.

Всички тези спорове бяха опит на Сатана да внесе объркване в символа на папския Рим. Няма нищо ново под слънцето, според най-мъдрия човек, който някога е живял. Днес спорът отново се основава върху идентифицирането на Рим, символизиран като „разбойниците от твоя народ“. Новото и частно тълкуване твърди, че „разбойниците от твоя народ“ са Съединените щати, и като правят това, те очевидно не съзнават, че това е същият спор като най-първия спор между милеритите и протестантите, както и старата поговорка, приписвана на автора от шестнадесети век Джон Хейууд, която гласи: „Никой не е тъй сляп, както онзи, който не желае да вижда.“ Друга разновидност на неговия израз е: „Никой не е тъй глух, както онзи, който не желае да чува.“ Най-вероятно повечето не знаят, че този израз се приписва на Хейууд, нито разбират, че изразът на Хейууд е извлечен от библийски пасаж, като онези, които се намират в Еремия и Исаия и са цитирани от Исус в Новия завет.

Чуйте сега това, о неразумни люде и без разбиране, които имате очи, а не виждате; които имате уши, а не чувате. Еремия 5:21.

Именно Данииловите „нечестиви“ и Матейовите „неразумни девици“ не разбират „увеличаването на знанието“. Увеличаването на знанието през 1989 г. беше преди всичко разпознаването, че последните шест стиха на единадесета глава на Даниил посочват окончателното въздигане и падение на папството, или, както го обозначих, Съвременния Рим. Тези стихове посочват Съединените щати, но само във връзката на Съединените щати с папската власт. „Нечестивите“ и „неразумните“ са противопоставени на „мъдрите“, а мъдрите в последните дни действително имат разбиране за увеличаването на знанието през 1989 г. Неразумните са онези, които имат очи, но не виждат, и уши, но не чуват.

Също чух гласа на Господа, който казваше: Кого да изпратя, и кой ще отиде за нас? Тогава казах: Ето ме; изпрати мене. А Той рече: Иди и кажи на този народ: Слушайте наистина, но не разбирайте; и гледайте наистина, но не проумявайте. Направи сърцето на този народ тлъсто, и ушите му натежали, и затвори очите му; да не би да види с очите си, и да чуе с ушите си, и да разбере със сърцето си, и да се обърне, и да оздравее. Исаия 6:8–10.

Хората, към които се отправя словото в шеста глава на Исаия, са онези, които изповядват, че са в вестта на „настоящата истина“, достигнала на 11 септември 2001 година; защото Исаия шеста глава отбелязва този пасаж като случващ се, когато „цялата земя е пълна със славата Господня“. Земята бе озарена от Божията слава, когато ангелът от Откровение осемнадесета глава слезе, когато великите здания на град Ню Йорк бяха съборени чрез едно докосване от Бога.

В годината, когато умря цар Озия, видях Господа, седящ на престол, висок и издигнат, и полите на одеждата Му изпълваха храма. Над Него стояха серафими; всеки имаше по шест крила: с две покриваше лицето си, с две покриваше нозете си и с две летеше. И викаха един към друг и казваха: Свет, свет, свет е Господ на Силите; цялата земя е пълна с Неговата слава. И стълбовете на вратата се разклатиха от гласа на онзи, който викаше, и домът се изпълни с дим. Исаия 6:1–4.

Сестра Уайт свързва възвестяването на ангела със събитието, което бележи момента, когато ангелът от осемнадесета глава на Откровение изпълва земята със своята слава.

„Когато Бог се канеше да изпрати Исаия с вест към Своя народ, Той най-напред позволи на пророка във видение да надникне в светая светих на светилището. Изведнъж портата и вътрешната завеса на храма сякаш се повдигнаха или се дръпнаха настрана и му бе позволено да погледне навътре, към светая светих, където дори нозете на пророка не биха могли да влязат. Пред него се разкри видение на Йехова, седящ на престол висок и издигнат, а полите на Неговата слава изпълваха храма. Около престола стояха серафими като стражи около великия Цар и отразяваха славата, която ги обкръжаваше. Когато техните хвалебни песни отекваха с дълбоки тонове на поклонение, стълбовете на портата потрепераха, сякаш разтърсени от земетресение. С устни, неопетнени от грях, тези ангели изливаха Божиите хвали. „Свят, свят, свят е Господ Саваот“ — викаха те; „цялата земя е пълна с Неговата слава“. [Виж Исаия 6:1–8.]“

„Серафимите около престола са тъй изпълнени с благоговееен страх, когато съзерцават Божията слава, че нито за миг не гледат на себе си с възхищение. Тяхната хвала е за Господа на Силите. Когато гледат към бъдещето, когато цялата земя ще се изпълни с Неговата слава, победната песен отеква от един към друг в мелодично пеене: „Свят, свят, свят е Господ на Силите.““ Gospel Workers, 21.

Исая, представляващ Божия народ по време на запечатването, започнало на 11 септември 2001 г., получи вест, която да занесе на народ, който имаше очи, но не избираше да вижда, и уши, но не избираше да чува. Исус, като Алфа и Омега, илюстрира края на времето на запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди чрез неговото начало. В края отново ще има вестител, представен чрез Исая, който носи вест на народ, който избира да не вижда и да не чува. Тази вест ще произведе последното пресяване на сто четиридесет и четирите хиляди. Вестта са думите на Истината, които се донасят от Божието пророческо свидетелство. Това пророческо свидетелство е „видението“, което се утвърждава чрез силата, символизирана като „разбойниците на твоя народ“.

В следващата статия ще вземем всяка от тези полемки и ще ги положим една върху друга по начин „ред върху ред“. Милеритската линия, линията на Смит и Уайт, линията за „ежедневната“, линията за „царя на север“ през 1989 г., линията за насекомите от Йоил и настоящата полемика. Шест стари полемки, които, когато бъдат разгледани по метода „ред върху ред“, ясно утвърждават истината на първата полемика, представена на пионерската карта от 1843 г. Тази истина е, че Рим е „разбойниците измежду твоя народ“, които се превъзнасят, и които падат, и утвърждават видението.

„Видях, че картата от 1843 г. беше направлявана от ръката на Господа и че не бива да бъде изменяна; че числата бяха такива, каквито Той желаше да бъдат; че Неговата ръка беше над тях и скри грешка в някои от числата, така че никой не можеше да я види, докато ръката Му не беше отстранена.“ Early Writings, 74.

Да се отхвърлят истините върху онази карта означава едновременно да се отхвърли авторитетът на Духа на пророчеството, а картата посочва, че „видението“ се установява от Рим, а не от Съединените щати — именно онова видение, за което Соломон ни наставлява, че без него Божият народ ще загине.

„Сатана е... постоянно настойчив в прокарването на фалшивото — за да отвежда от истината. Самата последна измама на Сатана ще бъде да обезсили свидетелството на Божия Дух. „Където няма видение, народът загива“ (Притчи 29:18). Сатана ще действа изкусно, по различни начини и чрез различни средства, за да разклати доверието на Божия остатъчен народ в истинското свидетелство.

„Ще се разпали омраза срещу Свидетелствата, която е сатанинска. Действията на Сатана ще бъдат насочени към разклащане на вярата на църквите в тях поради следната причина: Сатана не може да има тъй ясен път, за да въвежда измамите си и да обвързва души в заблудите си, ако предупрежденията, изобличенията и съветите на Божия Дух се вземат под внимание.“ Selected Messages, book 1, 48.

„Онзи, Който вижда под повърхността, Който чете сърцата на всички човеци, казва за онези, които са имали голяма светлина: „Те не са наскърбени и смаяни поради своето нравствено и духовно състояние.“ Да, те избраха своите си пътища и душата им се наслаждава в мерзостите им. „И Аз ще избира заблужденията им и ще докарам върху тях онова, от което се боят; защото, когато виках, никой не отговаряше; когато говорех, те не слушаха; а вършеха зло пред очите Ми и избраха онова, в което Аз не благоволя.“ „И затова Бог ще им прати силно заблуждение, за да повярват на лъжата“, понеже „не приеха да обичат истината, за да се спасят“, „а благоволявах в неправдата.“ Исаия 66:3, 4; 2 Солунци 2:11, 10, 12.

„Небесният Учител запитва: „Каква по-силна заблуда може да измами ума от преструвката, че градите върху правилната основа и че Бог приема делата ви, когато в действителност вършите много неща според светската политика и съгрешавате против Йехова? О, това е голяма измама, очарователна заблуда, която завладява умовете, когато хора, които някога са познали истината, вземат формата на благочестие за неговия дух и сила; когато предполагат, че са богати, забогатели и нямат нужда от нищо, докато в действителност имат нужда от всичко.““ Свидетелства, том 8, 249, 250.